

Соната весни, і зорі соната,
І моря соната... АLEGRO... Фінале.
Не тане лиш сонце червоне
у шквалі навальнім –
Під нами,
над нами,
навколо –
соната п'ята.
Дзвенять піраміди... на вінчиках свічі.
...Чи в вічності я заблукав
і півсловом
Боюсь сколихнути
цю світобудову,
І літа соната вже диха в обличчя.
Соната вужа... вдар ножа невідпорний,
На сонці замішаний,
а не на крові.
І знову
соната весни. Біоструми...
Над щоглами сонце,
і сонце у трюмах.
...Сім світлих сонат вже відчалили в вічність.
Агов, капітане!..
До нової стрічі...